

GEREVICH ANDRÁS

Folyó

*Ciripelés és brekegés:
hangfolyó éjjel az erdőben.
A távolban átúszik rajta
egy kéken és vörösen villogó
néma mentőautó:
Kháron diszkóbajója.*

Víz

*A légkondi bűgása
hideg hangfolyó.
Beszívja a párás hőséget,
hallod a gép gyomrából
a csöpögést és csobogást.
Lélegzeted, kipárolgásod és
felszálló izzadtságod
kicsapódik, lecsepeg,
csövek és csatornák
érrendszerén át
csurog a tengerhez.
Többmilliárd éves vízmolekulák
áramlottak át rajtad,
kitöltötték a nedvek a testedet:
így lettél része te is
a kozmikus vízkeringésnek.
Most a gépben
belőled folyik a hangpatak,
a savanyú vízesés.*

Tenger

*Az ágyban fekszem
és a légkondi morajlása
olyan szögben törik meg
és visszhangzik,
mintha kintről hallanám
a tenger hullámzását.*

*Lebegek,
éhes sirály vagyok,
az álom egy fürge hal,
ezüstösen villog a sötétben,
cikázva úszik el,
mint sperma a mikroszkóp alatt.*

Az egyetemi könyvtár vécéje

*A mindennapok könyvekként simulnak egymáshoz,
mint könyvtár polcain a megmerevedett folyóméterek.
Érzed a megsárgult papír nagypapaszagát.
Minden generáció nyomot hagy magáról,
megbarnult foltokat az évszázados lapokon.
A tömött polcok tompítják a suttogást,
kihangosítják a csendet.
Az asztalok fölé könyökölnék
a sport után ellazult, domborodó, izmos testek,
betűről betűre edzik magukban a tudást.
Néha összeakadnak a szelid tekintetek,
és bevadulnak, felélednek bennük a szavak,
izzadságcseppekkel itatják a könyveket,
ahogy nadrágjuk pattanásig feszül,
titokban kijárnak a mosdóba csókolózni,
lehúzzák a vécét, csobogjon, csurogjon,
senki ne hallja a nyögéseket.*

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Olaj a vízen

*Vízen az olajszenyeződés, úgy emlékszem
rád, nem tengerből merítem, a csapból
se az folyik. De olajfoltos az emlékem
mégis, mint tekintetedben az alkohol
kenőzsírja, hogy amire nézel, az máshol
van, nem ott. Amire most nézel, az
hol van? Talán nem élsz. Két
és fél éve nem tudni rólad. A bűzszalag,
ami körbe vett, mikor legutóbb családod
személyes papírjait tömködted a park köztéri*